

af Professor Julius Petersen, dog til Efterretning for de ærede Medlemmer, som muligvis ikke have læst denne Bog, bemærke, at det er aldeles ikke saaledes, at Professor Julius Petersen udtaler sig mod Karantæne eller Afspærringsforholdsregler. Det Indtryk kunde man nærmest faa ved at høre den sidste ærede Taler's Bemærkninger, men det er ikke Tilfældet. Han udtaler, saa vidt jeg kan skønne, egentlig ikke nogen bestemt Mening om dette. Han siger blot, at den videnskabelige Anskuelse om Sygdommens Aarsagsforhold veksler, og som Følge deraf veksle ogsaa Regeringens Foranstaltninger mod den, og derfor er der her et vist Kapløb. Man begyndte med Afspærringsforanstaltninger, og gik over til at udelade dem helt, hvilket han for øvrigt nærmest dadler eller betragter som Vetsindighed, men saa have paa Grund af Koch's Teori Anskuelserne om Sygdommen forandret sig, saa at man er kommen tilbage til Afspærringsregler, men han udtaler egentlig ingen Dom derover. Absolut hjælper jo ingen Ting. — Hvad endelig det Spørgsmaal angaar, hvorvidt Erfaringen i den Henseende har lært noget, er det langt fra min Mening at paastaa, at man kan sige, at hvis disse Forholdsregler bleve trufne, fik vi ingen Kolera; det er langt fra mig at sige det; men jeg fastholder, at man kan virkelig heller ikke sige, at vi vare blevene fri for Kolera, om ogsaa disse Foranstaltninger ikke vare trufne. En af Følgerne af disse Foranstaltninger, en Følge, som kan have haft nogen Betydning, var Standsningen af Strømmen af flygtende Hamborgere, som ellers vilde have væltet sig ind over Landet, og hvorved de kunde have bragt Sygdommen med sig; hvor vidt Sygdommen, naar den havde fæstet Rod noget Sted, havde fundet Stof til videre Udbredelse eller ej, ved jeg ikke, og det tror jeg heller ikke, at noget Menneſke ved, og derfor mener jeg rigtig nok, at lige som man ikke kan sige, at de Forholdsregler, som vi toge, have befriet os for Koleraen, kan man heller ikke sige det modsatte, at vi vare blevene fri for den, selv om vi ikke havde truffet disse Forholdsregler.

Seg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger jærlig med Hensyn til det, som Sundhedskollegiet, og det vistnok med Føje, betragter som Hovedmidlet til at værges sig mod Sygdommen, nemlig Gennemførelsen af det saakaldte Inspektions-system, det vil altsaa sige et System, som ikke bestaar i at formene nogen Afgang til Landet, fordi de komme fra toleransmidtede Steder, men som bestaar i, at lægge Mærke til, at mærke sig dem ved deres Indtrædelse i Landet, og derefter i en Tid af 5 Dage at holde Øje med

dem ved at underkaste dem stadigt Lægetilsyn, for da at gribe ind straks, dersom der maatte vise sig farlige Symptomer hos dem. Dette System er det, som er fulgt i den nyere Tid, og som der vistnok sigtes til i de Bemærkninger, som den ærede Taler fremkom med, om, hvad man havde gjort i Frankrig, for at forhindre Koleraens Indtrængen fra Spanien. Det var netop det, man gjorde. Man forlangte af de rejsende Opgivelse af, hvor de vilde hen o. s. v., saa at man ved Telegrafering og deslige til de Steder kunde sikre sig, at de bleve holdte under Inspektion i disse 5 Dage. Hvad nu dette Inspektions-system angaar, da holder jeg det for at være meget godt, og jeg haaber og tror ogsaa, at Lægerne have Ret i, at naar dette blot bliver udført saa godt, som det faktisk er muligt, vil det vel ikke kunne hindre, at enkelte sporadiske Tilfælde af Kolera opstaar i Landet, men vil kunne hindre en Epidemii. Zindlertid vil jeg dog hertil sige, hvad jeg har tilladt mig at sige i Bemærkningerne, at saa ganske sikker herpaa kan man nu ikke være; der er ingen, der kender saa nøje til Sygdommens Aarsagsforhold — det er jo Lægerne enige om — at man kan sige forud: Her er intet Stof for Kolera; det vil blive ved de sporadiske Tilfælde; naar man blot passer paa, at der ikke foregaar Smitte fra Person til Person, fra de i Landet indkomne til andre, behøver man ikke at være bange. Det er meget godt, naar man tror at kunne berolige sig derved, men ganske sikker kan man ikke være paa den Sag. Forholdene i Hamborg viste jo det modsatte. Der kan jo være saa flette hygiejniske Forhold paa et Sted, og til Dels ogsaa ubekendte Aarsager til Stede, som gøre, at, naar et enkelt Tilfælde indtræder, breder det sig, og at det bliver umuligt at forhindre, at det breder sig, og jeg tror ikke, at vi hverken have eller i en kort Tid kunne skaffe saadanne hygiejniske Foranstaltninger til Stede her i Landet, at man kan være saa fuldstændig sikker i den Henseende. Det, der i den Retning spiller en ganske overordentlig Rolle, er, saa vidt det er mig bekendt, og efter hvad jeg har læst — og jeg har bestræbt mig for at læse, hvad jeg har kunnet overkomme, siden jeg nu en Gang har faaet med dette at bestille, som jo ikke er nogen ganske behagelig Del af Sultizministerens Virksomhed, — i Særbeleshed Båndforlyningen, det er den, det gælder om. Det er, saa vidt man kan se, det, som alle Røgne er det svage Punkt, og hvor kan noget Menneſke paastaa, at man her til Lands ikke har noget svagt Punkt, et Punkt, hvor der, trods al Agtpaaagivenhed, kan findes Skilder til Sygdommens Udbredelse gennem en util-